

Segona entrega

La mostra suposà la inauguració de la Sala de l'Escola de Belles Arts.

La tardor del 1986 va suposar una fita important en el panorama artístic a Lleida: l'Escola de Belles Arts, l'Ajuntament i el Museu Morera duïen a terme una iniciativa prou important com és la promoció de joves artistes mitjançant un muntatge atrevit, innovador i de qualitat. En aquella ocasió, a més, es materialitzà per primer cop un compromís, més o menys tàcit, de donar continuïtat a iniciatives d'aquest tipus, que permetessin la suma d'esforços per fer una mica menys difícil la manifestació de les darreres tendències artístiques a la nostra ciutat dutes a terme per joves

que, pel seu compte, tindrien molt difícil aquesta possibilitat. Aquesta iniciativa fou, és clar, Primera entrega.

Passats ben bé tres anys, aquell compromís semblava haver-se trencat, com sempre, per causa de rancúnies i incomprensions, la major part d'elles de tipus polític. La tardor de 1989, per fi, el malefici es va trencar i es féu pública la convocatòria de Segona entrega, que neixia no sols amb la intenció de consolidar aquell primer pas -a partir d'ara serà una mostra bienal- sinó també amb el compromís de revisar les basses en què es fonamentà, dotant-la d'un major rigor selectiu de

La Segona entrega ha assentat les bases d'una futura normalitat.

les obres i d'un total de deu beques per a la investigació, de dues-centes mil pessetes cadascuna, que permetessin que la mostra fos un primer pas per aprofundir en el camp de la investigació creativa. Així, si el primer cop es van seleccionar quaranta

obres d'un total de quaranta-quatre presentades, aquesta vegada s'ha doblat el nombre de participació i se n'ha restringit la selecció per assolir uns majors nivells de qualitat, ja que de les noranta-cinc obres presentades només se'n van escollir seixanta-vuit. Aquest rigor, a més, es completà amb l'edició

massiva -vint-i-dos mil exemplars- d'un catàleg de la mostra, encartat en els tres diaris locals i tramès a bastament fora de Lleida, per tal de donar a la mostra la difusió que aquesta mereixia. D'altra banda, es comptà també amb el muntatge del grup Gegant i la realització de diverses taules redones i muntatges audio-visuals que acabaren de conferir una dimensió més seriosa i completa a la mostra.

Per fi, del vint-i-set de gener al vint-i-cinc de febrer del 1990 es

materialitzà l'exposició de Segona entrega, distribuïda en un doble espai: la Sala d'Exposicions de l'Escola de Belles Arts i la de la Fundació Caixa de Barcelona, per motius de capacitat. La mostra, a més suposà la inauguració de la prime-

Del vint-i-set de gener al vint-i-cinc de febrer de 1990 es materialitzà l'exposició de Segona entrega, distribuïda en un doble espai: la Sala d'Exposicions de l'Escola de Belles Arts i la de la Fundació Caixa de Barcelona

ra d'aquestes sales, la de l'Escola de Belles Arts, que a partir d'ara esdevindrà una mena de "Centre d'art", una sala on es podran contemplar les darreres tendències artístiques, ultrapassant de bon tros els àmbits de l'Escola i local.

Artísticament la mostra mantingué un nivell més que acceptable, amb una homogeneïtat qualitativa incrementada per la diversitat de les tècniques emprades: dibuix, pintura, escultura, disseny i moda,

ceràmica, gravat, fotografia, il·lustració, obra gràfica, tapís... que constitueixen un ventall prou ampli i representatiu de la varietat i diversificació de les arts plàstiques a Lleida. La homogeneïtat qualitativa, en canvi, es féu palesa en la modernitat d'aquestes mateixes tècniques, que han demostrat una actualitat, en un principi impensable, sobretot pel que fa a l'escultura, disciplina que avui està travessant el seu gran agiornamento, la seva revisió i revolució, en el món de les arts.

Les objeccions a la mostra no podien faltar!, vingueren per la seva

aparent pèrdua d'espectacularitat respecte a la Primera entrega. Hem d'entendre, però, que si bé aquella suposà una aventura, una fiblada en la llavors manca de sensibilitat artística a Lleida, aquesta Segona entrega ha assentat les bases d'una futura normalitat, una normalitat que s'establirà definitivament el dia en què mostres d'aquests tipus deixin de convulsionar l'activitat cultural de la nostra ciutat.

Xavier Sàez